

MATTHEW WEINER

HEATHER,
ABSOLUTAMENT ELLA

Empúries

narrativa

Matthew Weiner

Heather,
absolutament ella

Traducció de Yannick Garcia

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Heather, the Totality*
Copyright © 2017 by Matthew Weiner
All rights reserved

Primera edició: gener del 2018

© de la traducció de l'anglès: Yannick Garcia Porres, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Lozano Faisano, s.l.
Impressió: Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 26.291-2017

ISBN: 978-84-17016-28-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

El Mark i la Karen Breakstone es van casar una mica tard a la vida. La Karen vorejava la quarantena, havia abandonat l'esperança de trobar ningú tan bo com el seu pare i havia començat a amargar-se per la relació de set anys que havia tingut després de la universitat amb el seu antic professor d'art. En realitat, quan la van fer quedar amb el Mark, va estar a punt de cancel·lar la cita perquè l'única qualitat prominent d'aquell noi era el seu potencial per fer-se ric. La seva amiga, que feia anys que era casada i duia un tercer fill al ventre, no n'hi va esmentar cap altra qualitat. Les amigues casades de la Karen semblaven obsedides pel fet que, com que s'havien casat tan joves, mai no s'havien plantejat la importància dels diners en les seves relacions. A hores d'ara, amb més vida a l'esquena, hi tenien una fixació, els robava el son sospesar la seva seguretat a la llarga. Fos com fos, la Karen volia algú guapo. Li feia l'efecte que seria una claudicació insofrible haver de contemplar una cara lletja cada dia i amoïnar-se per les ortodòncies dels seus futurs fills.

Però és que el Mark no l'havia vist mai ningú. Les dones sabien que tenia una bona feina i que no era de Manhattan, i la Karen podia preguntar coses al marit de no sé qui, que coneixia el Mark, però a l'hora de la veritat en l'època d'abans del correu electrònic i dels missatges de mòbil ningú no tenia temps d'investigar. El Mark sabia el seu telèfon i, si mai trucava, no deixaria pas que saltés el contestador. A més, el noi tenia una veu prou maca i se'l notava nerviós, cosa que indicava que no era un faldiller en sèrie. Així que la Karen, no gaire engrescada, li va canviar dos cops de dia la cita, però al final van sortir a fer un beure, una idea prou seductora si no fos perquè la Karen va imposar-li quedar un diumenge a la nit.

En la llum somorta del bar, no és que el Mark fos lleig; era adotzenat, vulgar com ho pot ser una nena. No li veies cap tret pronunciat, però tampoc no els tenia tots prou semblants per ser guapo. Tenia una cara rodanxona en tots els sentits, juvenil: el nas el tenia rodó, les galtes rodones, però en certa manera el cos magre, i allò el feia una persona d'aquelles en qui no et fixes gaire.

Mentre es pensaven si demanar una altra copa, ell li va explicar la història d'algú que un dia a la feina li havia robat el dinar de la nevera. Tant se valia qui havia sigut, però s'ho ensumava, perquè es va adonar que un recepcionista duia la màniga tacada de mostassa. Va explicar a la Karen que la majoria sempre diu que surt a dinar amb clients, però al final acaben

tots junts en un bar veient el partit i allò val diners i és una pèrdua de temps i ell té una cosa a favor, que és que es porta el menjar de casa, i per això sol ser l'únic que aguanta despert a la tarda. Ella va riure i ell se la va mirar amb cara de mig sorprès i li va dir: «La gent de vegades no m'entén». Allò la Karen ho va trobar entranyable.

Potser és que havien d'acabar junts, perquè va trobar que era molt graciós. Moltes de les coses que explicava li havien passat de veritat i acostumava a ser ell sempre l'esca del pecat. Era gairebé com si tingués la personalitat d'algú molt confiat, algú que aparentava tenir tant d'aplom que la resta es veien obligats a denigrar-se constantment. De tota manera, la cara li deia el contrari. Van començar a sortir i, al cap de tres o quatre setmanes, ho van fer al pis d'ell, perquè així, si a ella li venien ganes de marxar tan bon punt estiguessin, podria. Però no se'n va anar. Tenia el pis ben moblat, però sense gaire estil, i ell li va agafar la cintura amb tanta força que després els malucs li feien aquell mal que agrada, així que es va relaxar sobre els coixins de plomes, lenitius i que li eren familiars per la sentor de les tovallolletes d'espígol de l'assecadora. I després ho van tornar a fer aquella mateixa nit i ella es va sentir desitjada. I allò era molt atractiu.

*

El pare del Mark era entrenador de futbol americà en un institut i, a més, administrador i professor d'educa-

ció per a la ciutadania, cosa que li atorgava una certa distinció més enllà dels esports en la perifèria de classe mitjana alta de Newton, Massachusetts. Amb totes aquelles famílies de professionals i els seus fills ben educats però rebels, el Mark va anar descobrint de mica en mica qui era en realitat: una versió del fill del xofer. Tenia el mateix que tota la resta, però d'inferior qualitat: una bicicleta antiquada de tres marxes, res de cromos, vacances ensopides i molt esporàdiques i unes vambes comprades directament dels contenidors del súper.

El seu pare el trobava tan mancat d'empenta que va arribar un punt que va deixar de coaccionar-lo, perquè al màxim que aspiraria seria a fer costat als autèntics guerrers, com les nenes. Amb el temps el Mark sí que va demostrar certa destresa atlètica practicant cros, que exigia disciplina psicològica però era solitari i un menysteniment al treball en equip que son pare tenia en tan alta estima. A tercer d'institut el Mark ja sabia que s'estimava més ser competitiu sense moure soroll i que amb els homes no s'hi avenia perquè avorria aquell anonimat que li adjudicaven quan s'ajuntaven en grups.

Les dones per al Mark havien estat un misteri. La seva mare era l'eterna animadora i la germana gran, que era més llesta, havia abocat la família al melodrama d'un trastorn alimentari només encetada l'adolescència, una batalla per posposar l'edat adulta que havia acabat guanyant quan va patir un atac de cor un dia

que tornava de teràpia als disset anys i es va morir. A més, va descobrir que no havia heretat ni un xic del carisma del seu pare i i que l'aspecte físic, sobretot la cara, no l'ajudava gens a guanyar confiança amb les dones.

Captava l'atenció per tenir una germana morta; ell, però, ho veia com una cosa normal i aquella llarga malaltia l'havia tornat tan autosuficient que cap noia no es podia imaginar la solitud que sentia. El més important era que el decés de la germana havia convertit els seus pares en uns desconeguts, poques vegades li parlaven ja, s'estimaven més replegar-se en la vida mundana: netejar, pintar i arreglar aquella casa tan desgastada pel fracàs de la seva missió de rescat de tants anys. Quan va fer l'últim any d'institut, ja havien arribat al pati, on gràcies a la jardineria s'estaven molta estona de genolls per terra, igual que les verdures molles que collien i deixaven podrir-se als cabassos del vestidor. El Mark dubtava que hi hagués res que els alleugés mai aquell dolor mut i atrafegat i per això va decidir ser l'hàbil supervivent per ells, però en la mateixa mesura sabia que l'èxit econòmic desaforat i una feina de despatx ben pagada li permetrien tornar a néixer en un món on tot allò no hagués passat.

Al Mark li agradava la Karen perquè no era gens conscient de la seva bellesa. Tenia cabells d'atzabeja, ulls blaus i un cos en forma, però encara suau i amb corbes. Quan va preguntar al company que els havia fet quedar com era que s'havia descuidat aquell detall,

el company li va confessar que no l'havia vista mai. La seva dona la coneixia i li havia posat un vuit; en realitat havia dit que un set, però no es va veure amb cor de confessar-l'hi, sobretot quan el Mark l'havia descrita com una noia deu. El company es va sentir complagut però encuriolit i quan finalment va acabar coneixent la Karen en una festa de Nadal el va trasbalsar que realment fos tan bonica, si bé un deu no, i que tingués una regatera espectacular.

La nit que per fi el Mark i la Karen es van despullar l'un davant de l'altre, ell la va observar quan es va aixecar a agafar un barnús i va anar al lavabo. Era una nit resplendent amb molta lluna i en l'ambient blavós tenia els mugrons gairebé violacis, la pell lleto-síssima, les cuixes molsosíssimes i els turmells estretí-sims. Li va fer la impressió que no es cansaria mai de follar-hi i aquella idea se la va prendre molt a pit i va saber que es casarien.

*

Pot semblar que un home com el Mark que a quaranta anys no era ric no ho seria mai, però treballava en un camp de les finances en què encara et podia tocar la grossa. Quan el Mark i la Karen s'havien promès, es rifava un ascens que incloïa una prima que l'hauria catapultat a la riquesa. En aquella època en què ja eren parella i gaudien del rèdit social de sortir a sopar amb altres parelles i de l'alegria de tenir companyia assegurada la revetlla de Cap d'Any i per Sant

Valentí, ostentaven la condició tàcita de tocar l'èxit amb la punta dels dits. L'ascens va penjar d'un fil durant tots els preparatius del casament i tant l'un com l'altra pensaven en la festa grossa que podrien muntar però alhora patien per si la cosa no sortia i s'endeutaven i potser fins i tot al Mark li tocava buscar una altra feina.

La Karen estava disposada a sacrificar els anys acumulats al sector editorial perquè era un ofici repetitiu i tafaner i rares vegades tenia contacte amb els autors. A més, ben bé no s'hi dedicava, a l'edició. Havia estat el motiu de venir a Nova York, però la competència era hermètica i allò la va fer virar cap a places temporals d'aquell univers contigu que eren les relacions públiques, on, a més a més del tebi glamur del cinema independent i les inauguracions de restaurants, les coses la van portar temptadorament a prop d'una editorial. Amb el temps, va començar a dir a la gent que es dedicava a l'edició perquè la publicitat no l'entenia ningú, sobretot quan eres autònoma, i una vegada algú es va fer un embolic quan l'hi va explicar i la reacció va ser manifestament més entusiasta. Molt entre bastidors, es dedicava a reservar bitllets i aparicions d'escriptors i d'editors i, després que en una ocasió hagués salvat la pell al seu cap amb la disculpa perfecta comprada amb bombons artesans i un formatge amb vetes de cendra, va començar a dissenyar cistelletes de regals temàtics tan pensats i exquisits que molta gent li va insistir que obrís paradeta pròpia.

Les lloances que es va endur per aquell negoci paral·lel inesperat no van fer més que accentuar la seva palmària manca d'entusiasme i de tremp per l'ofici on havia anat a parar. A diferència del seu superior, ella era incapaç de fer com si no vingués dels afores o de desplegar de cop i volta els seus encants davant de desconeguts amb les ulleres al cap i per això quan es va adonar que podria passar que el Mark li insistís que canviés de feina per ser esposa i mare, la idea va ser per a ella una alegria i es va emocionar. La Karen sabia que a Manhattan de mestresses de casa en el sentit tradicional no n'hi havia i que ja se sentiria realitzada presentant-se voluntària a l'escola, fent el niu i manant el servei.

Quan van descartar el Mark per a la plaça dues setmanes abans del casament, a la Karen allò la va deixar tan planxada que no sabia si se'n sortiria. Asseguda a la cuina en plena nit apuntant pros i contres en un paper, va arribar a plantejar-se la idea esgarrifosa que tal vegada només es casés amb ell per diners. Sabia que no era tan mala persona, però. Sabia que el que amb el temps havia reconegut com a amor s'havia tornat amor estant al seu costat. No és que volgués tenir fills abans no fos tard i prou: en volia tenir amb ell. Allò era molt important; en realitat, era l'únic punt de la llista que havia elaborat i estava contenta d'haver fet l'exercici, no sabia com era que fins aquell dia no havia estat mai prou valenta per destil·lar la seva ambició sobre un paper.

*

El Mark sí que va acabar sent ric, a ulls de tothom menys els d'ell. A la feina el coneixien per tenir l'envejable habilitat de reconèixer quan un actiu apuntava dificultats. Amb les accions, els bons, els valors immobiliaris i, sobretot, les empreses, era capaç de concretar per mitjà d'anàlisis matemàtiques el dèficit de valor que feia incrementar-ne la vulnerabilitat i moltes vegades oferia consells que ajudaven a fer diners o, si més no, que esperonaven tractes. De tota manera, no va ser el talent el que el va acabar fent ric, sinó la sort de formar part d'un grup que es va repartir la gegantesca comissió d'haver incorporat un fons de dotació d'una universitat. Perdre aquell ascens gairebé li enfonsa la boda, redeu, però després va ser on tocava quan tocava i al final van tenir un any per celebrar. I encabat un altre. I encabat un altre i va nedar en l'abundància i no va tenir motiu per tornar-se a preocupar. No és que fos el paio més ric de Nova York, però igualment es podia permetre la majoria de coses que feien els més rics tret de sortir a les revistes.

No cal dir que ell en volia més, si més no prou per a una casa al camp i un d'aquells premis que rep la gent per ser tan generosos amb les causes, però donava gràcies que la Karen no tingués aspiracions socials i veiés aquella riquesa com una cosa inamovible com si hagués nascut rica i no hagués de demostrar res a ningú. Aquell aspecte d'ella li encantava, fins i tot l'envejava, i al final li va acabar preguntant d'on li venia aquella propensió natural per la privacitat i per tant la satis-

facció en privat. Una nit, després d'un vi caríssim, baldats al llit un cop feta la feina, la Karen va explicar al Mark que les altres dones no s'havien comparat mai amb ella perquè sempre que era dins d'un grup no trigava mai a recular, perquè es trobava més còmoda d'espectadora i assentint. Amb tot, va confessar al Mark amb veu tènue i ulls plorosos que no sabia com era que allò no l'omplia prou. Es negava a fer safareig, que una vegada havia estat víctima d'un rumor especialment roí, van dir que s'havia plantat a un xallet d'algú un dia sense que ningú l'hagués convidada i no se n'havia mogut en dies. La brama aquella va evolucionar i la gent va començar a insinuar que tenia el nas o els pits operats i que vivia en permanent desesper. Per què l'havien triat a ella era una cosa que no entenia, però el més probable era que el grup hagués decidit que era la candidata ideal per carregar amb les inseguretats de tothom, ja que havien llegit la seva timidesa i silenci innats com un signe de confiança. Quan descansava el cap al pit d'ell, immobilitzant-lo amb la seva nuesa, li va confessar que, igual que el Mark, havia estat víctima de la crueltat de les masses, però que de mica en mica havia entès que un no s'havia de veure mai com el veien els altres, i que tant se valia si semblaves reclòs sempre que recordessis que no ets com els altres et veuen.

El dia que el Mark feia quaranta-un anys la Karen el va despertar amb el cap sota les mantes i la boca damunt d'ell. Més tard, quan va tornar de rentar-se les

dents, se li va arraulir al costat i li va dir que estava embarassada. L'entusiasme del Mark va ser immediat tot i la buidor que sentia, però aquells sentiments es van fer més profunds a mesura que la Karen li va parlar amb estratègia a la veu de la necessitat de buscar un pis més gran. Feia una setmana que rumiava com donar-li la notícia d'aquella manera i veure'l reaccionar amb l'emoció suficient per a ella va ser un descans tal que es va quedar enfavada.

Al Mark tot allò el va fascinar: donaria a la preciosa Karen la vida que volia, formaria una família, un llegat; i el que més el va fascinar va ser veure-la mutar de carnal a pragmàtica en qüestió de pocs minuts. Va fer que la tornés a desitjar, malgrat que en el seu estat no sabia si seria saludable. La Karen se'n va rifar. Encara li reia les gràcies i mentre feien l'amor es va fixar que a ella el cos li havia canviat una mica i que li agradava més. Quan la seva dona es va escórrer va notar que amb l'escorreguda deixava anar tota l'angoixa i es fonia en l'escalfor de l'expectació.

L'embaràs de la Karen va transcórrer sense pena ni glòria a excepció del trasllat a un bloc de deu pisos a l'oest de Park Avenue, una zona coneguda per ser un dels darrers barris autèntics de Manhattan. El pis de tres habitacions no tenia balcó però era a sota d'unes golfes i tenia vistes als terrats d'unes cases de gres, gairebé tot d'abans de la guerra, i hi havia una franquícia de cafeteries o una òptica a cada cantonada i una botiga de queviures que semblava un mercat dels d'abans

i uns quants edificis alts, que encara conservaven portes de llautó lluent als ascensors.

La comunitat de l'edifici es va mostrar estricta i amb males puges, i van anar guanyant temps fins que el Mark se'n va inhibir i va deixar que la panxa i l'aura de la Karen els conquerissin. La seva filla va néixer a l'hospital Lenox Hill a una hora raonable i el Mark hi va ser i quan la van dur a casa l'esperava una infermera ben equipada i unes quantes amigues noves que la Karen havia fet a l'ingressar al món de les classes de prepart i la tria del cotxet. Li van posar Heather. Al Mark li agradava que evoqués la seva herència escocesa, però en realitat era una coincidència perquè la Karen l'havia escollit d'un llibre i havia pensat que no coneixia cap Heather que no fos guapa.

A diferència de les seves amigues, la Karen no va triar a fer fora la infermera neonatal perquè es va adonar que la lactància, l'insomni i el seguiment evolutiu no li representaven cap càrrega. La veritat, per petita que fos la intrusió, agraïa qualsevol contacte, ni que fos a les tres de la matinada, per l'oportunitat de tocar i d'olorar el nadó. El plaer de la Heather es va menjar la resta de plaers i va seguir refusant ajudes a mesura que la criatura es va fer gran, documentava el seu dia a dia amb fotos i notes, però sense que li fes falta mai ensenyar-ho a ningú, perquè sempre estaven juntes i podia experimentar la Heather de primera mà. Quan la nena va fer quatre anys i per fi va entrar a l'escola infantil més amorosa i progressista, per bé que no

necessàriament la més prestigiosa, qui es passava el dia plorant era la Karen. I a mesura que s'escolaven els dies, ocupava les poques hores en què la Heather estava a escola quedant-se al llit desconsolada, fins que revifava a l'hora d'anar a buscar-la, moment en què podia tornar a agafar la mà de la seva filla mentre feien galetes o miraven vídeos o senzillament passejaven pel parc.

*

Uns deu anys abans que el Mark i la Karen quedessin per primera vegada, a Newark, Nova Jersey, va néixer el Robert Klasky, fill de mare soltera, en un hospital públic. El Bobby, que és com li van dir, va ser un miracle que al personal mèdic els va passar per alt, perquè el que no sabien era que durant l'embaràs, en gran part desapercebut, la seva mare amb prou feines havia consumit altra cosa que no fos cervesa. El nen va néixer amb el cognom de la mare, perquè el pare podia haver estat qualsevol de tants homes que compartien amb el Bobby els cabells castanys clars i els ulls blaus.

La mare del Bobby es va quedar a l'hospital tant com es podia abans de tornar a la caseta de llistons del poble de Harrison, on havia viscut bona part de la seva miserable vida. En un principi Harrison s'havia omplert d'immigrants polonesos i ara era pobre però encara de majoria blanca, cosa gens habitual en aquella part de Nova Jersey, i seria pintoresc si no fos pels indicis visuals de pobresa: portes de reixa de nyigui-

nyogui, piles d'escombraries, ferralla escampada i la madeixa negra de cables del telèfon que atapeïen l'horitzó.

Tenir el Bobby va alterar ben poc la convicció de la seva mare que l'heroïna era el millor que li havia passat a la vida. No havia pretès mai passar els seus anys de maduresa a Harrison en companyia de tota aquella «púrria», que era com en deia ella. Tot i opinar d'aquella manera, va acollir un enfilall de dropos, addictes violents i torrats que buscaven un sostre i un plat a taula i, per riure una mica, una dona. Abans de fer els deu, el Bobby havia menjat burilles i begut cervesa, i fins i tot havia ajudat els nòvios de la mare i altres amics seus a punxar-se quan no hi veien de cap ull.

Sovint el despertaven en plena nit i l'arrossegaven a la saleta, sense saber mai si el farien servir de sac de cops o de mico de fira. La seva mare subsistia amb uns ajuts del govern i el que robava, sobretot els anys de vaques grasses, quan aixecaven l'estadi i es construïa pertot arreu, però sobretot treballava en salons de bellesa de la zona escombrant cabells, i de vegades com a esteticista no diplomada, que era ideal perquè així podia seguir les telenovel·les, pispar de la caixa i jutjar l'aparença dels altres amb aplom.

Va ser un descans tant per al Bobby com per a sa mare que comencés a anar escola. S'ho passava bé perquè estava estructurat i hi havia més coses per menjar que

entrepans de xòped, però no va trigar a entendre que era més llest que la resta d'alumnes i que gran part dels mestres. Va descobrir que podia aconseguir el que volgués tan sols explicant la veritat de la seva mare i de ser pobre, sobretot als mestres més joves, que se'ls omplien els ulls de llàgrimes i li compraven menjar ràpid i li prometien que les coses canviarien. No canviava res, evidentment. El pitjor que podia passar era que anessin a veure la mare, però era impossible que aquella dona li donés problemes perquè no coneixia la vergonya i moltes vegades donava la benvinguda als buròcrates i als hipòcrites benintencionats amb l'enorme samarreta que feia servir de camisa de dormir o amb un quimono ratat.

El Bobby passava gran part del temps tot sol. A l'estiu se li feia més difícil, quan la casa estava plena de ionquis i li tocava veure la tele sense volum. Se'n baixava al riu, que estava fastigós d'electrodomèstics i neumàtics llançats, i es trobava sol i malament perquè «ell també se sentia descartat», com li va dir un dia un psicòleg penitenciari.

La veritat és que no hi havia res que li interessés tant com les bestioles. Per a ell eren com les persones, curtes i desamparades, sobretot les que atropellaven els cotxes i ell arreplegava i amagava al garatge per estudiar-les després. Va ser per casualitat que el Bobby al final descobrí el poder que tenia quan va veure un ocell entrampat a l'aire condicionat de la finestra, el va engegar i va contemplar bocabadat com el ventila-

dor trinxava l'animal fins que la reixeta va començar a rajar sang.

El Bobby va deixar l'institut i va trobar feina en un magatzem de fusta carregant camions i al cap d'un temps palets quan va saber fer anar el toro. Continuava vivint a casa un cop tancada l'habitació amb un cadenat i quan no treballava veia la tele, bevia vodka i s'empassava la xerrameca incomprendible i les rialles explosives dels amics i els amants de la mare durant les seves espontànies quedades nocturnes.

De vegades la gent es començava a barallar i ell decidia marxar a seure a l'escala de fora o allargar-se a la botiga de la cantonada a comprar més cervesa. Una noieta que era veïna seva, coneguda com la Chi-Chi, també passava moltes estones a la seva escala i ell la trobava molt bonica i sabia que la noia volia trobar la manera de parlar amb ell. Una vegada, una tarda de dissabte especialment encapotada, va travessar el carrer abans d'hora per passar-li pel costat i li va dir: «Quin sol més maco que fa avui, eh?». Ella li va respondre amb un somriure i ell va quedar content d'haver dit una d'aquelles coses que diu la gent.